

Historia ya Falsafa 21

Falsafa ya Kikristo ya Augustine

Na Dkt. Arthur Holmes wa Chuo cha Wheaton

Mara ya mwisho, nilijaribu kuelezea deni lake kwa Neoplatonism, ambayo ilimpa kichocheo cha kuona ukweli wa Ukristo, na ukosoaji wake wa mapungufu ya Neoplatonism. Na kwa hivyo leo, ninachotaka kufanya ni kuona jinsi alivyoundanisha vipande, na jinsi aina hii ya Uplatonism iliyogeuzwa kuwa ya Kikristo inavyomtazama Mtakatifu Augustine. Sasa, kwa kuwa ni Uplatonism iliyogeuzwa kuwa ya Kikristo, kwa kawaida ungetarajia kwamba katikati yake kuna nadharia ya maumbo.

Na hakika ndivyo ilivyo. Kwa kweli, Augustine anaona maumbo hayo kama ya kupita kiasi katika akili ya Mungu na ya karibu katika uumbaji. Na bila shaka, ni noti ya Neoplatonic, badala ya Plato kama hivyo, inayoweza hilo kwa sababu ya dhana ya Platonic ya utokaji.

Ili kwamba katika akili ya Mungu, maumbo yanafikiriwa kama ukweli wa milele, mawazo ya milele, mawazo ya milele, ukweli wa milele. Ndiyo, ni mifano asilia, mifumo, katika akili ya Mungu. Wazo hilo lilianzishwa kwanza na Waplatoni wa Kati.

Katika lugha ya Augustine, hii ni sawa na kuzungumzia hekima ya milele ya Mungu, ujuzi wa Mungu wa awali, mashauri yake ya milele ambayo aliumba kulingana nayo, na anafanya kazi katika uumbaji. Kwa hivyo, rationes za milele. Na katika uumbaji wenyewe, rationes seminales , yaani, akili ya msingi, mawazo ya msingi, ukweli wa msingi.

Kama ilivyokuwa, mbegu zinazotoa uwezo wa ukuaji katika maumbile. Na katika kazi yake ndefu na ndefu kuhusu tafsiri halisi ya Mwanzo, kazi ya kuvutia, hajaribu tu kutoa maoni kuhusu simulizi la uumbaji la Mwanzo, bali analiunganisha pamoja na nadharia hii ya maumbo. Unaona ? Ili aina zote zinazofuata za vitu katika uumbaji ziwe katika umbo la msingi la kitendo cha asili cha uumbaji, na baadaye ziendele.

Lakini aina hizi muhimu, basi, ni aina zinazotoa mpangilio, asili, kwa aina mbalimbali za vitu. Kwa hivyo ikiwa unataka kujua asili ya spishi, kiini cha kitu, lazima ujue aina hizo. Naam, mengi hayo tunaweza kuyaona kwa urahisi, kwa sababu yamo mengi sana katika mapokeo ya Plato.

Lakini hilo huanza mara moja kuuliza maswali ya kiepistemolojia . Tunawezaje kujua maumbo hayo? Na bila shaka, katika kazi ya Plato, unapata jibu moja kwa kutumia dialektiki linalotuwezesha kukumbuka kile kilicho ndani. Lakini kwa Augustine, si asili ndani ya akili ya mwanadamu.

Katika Aristotle, unapata jibu lingine, kwa vile maumbo yako karibu ndani ya vitu, ndani ya maelezo, kwa kufupisha maumbo katika mawazo kutokana na uzoefu wetu wa makundi yote ya maelezo. Lakini, hapana, huyo si Augustine pia. Yeye ni Platonic sana kwa hilo.

Kwa hivyo swali, basi, bado ni, hii itakuwaje? Kwa kweli, wafasiri tofauti wa Augustine wamekuja na nadharia tofauti. Kuna mmoja anayeamini kwamba kuna maarifa ya asili yaliyotolewa na Mungu. Ili tuje katika maisha haya na, kwa namna fulani, kile rafiki yangu mmoja miaka iliyopita alichokiita njia ya kuelekea kwa Mungu, ambayo kwayo mawazo hayo yanaweza kuwepo akilini.

Hiyo haionekani kuwa ndivyo Augustine anavyozungumza. Kuna mtazamo mwingine kwamba kwa namna fulani au nyingine, akili ya mwanadamu inaweza kupata ufikiaji wa moja kwa moja katika akili ya Mungu. Na kujua mawazo ya Mungu kama yalivyo katika akili ya Mungu, kwa sababu ya aina fulani ya mwangaza wa ajabu.

Lakini, bila shaka, hii ingemaanisha kwamba roho huona moja kwa moja kiini cha Mungu. Na Augustine hakika hasemi hivyo. Anaona siri nyingi kuhusu asili ya Mungu.

Na kwa vyovyote vile, kwa kuwa tunazungumzia ujuzi wa jumla wa kibinadamu kuhusu maumbo, hiyo ingemaanisha kwamba wasioamini wengi zaidi walio na ujuzi wa maumbo wanajua kiini cha Mungu. Na hilo halikuonekana kuwa sawa kwa Mkristo Augustine. Kwa hivyo, simulizi ni nini? Na, Stumpf analiwasilisha, ingawa analifanya lisikike kama Aristotle kidogo.

Coblestone inafanya kazi nzuri ya kuielezea. Jambo kuu si kwamba tunapata ufikiaji wa moja kwa moja kwa akili ya Mungu. Hapana, sivyo.

Jambo la msingi ni kwamba Mungu huangazia akili ya mwanadamu. Mungu huangazia akili ili kutuwezesha kuona, kutambua, maumbo, asili ya vitu katika ulimwengu wa mambo maalum. Viko karibu sana.

Tofauti na Plato ni kwamba hatuelewi maumbo katika hali yao ya juu kupita kiasi. Tofauti na Aristotle ni kwamba hatuyachukulii tu, kwa mazoezi ya kawaida ya akili ya mwanadamu, kutokana na uzoefu wa mambo fulani. Inahitaji mwangaza, mwangaza wa kimungu, ambao Aristotle hakuuona.

Kwa hivyo, anachosema Augustine ni kwamba wanadamu wote wanapata ukweli wa milele kuhusu asili ya vitu vilivyumbwa kwa njia ya aina ya jumla ya mwangaza wa akili ya mwanadamu. Na, uh, Augustine anafaa kunukuu maandiko ya Biblia ili kuunga mkono maoni yake. Na ananukuu Yohana 1 kuhusu Logos, nuru inayomwangazia kila mtu ajaye ulimwenguni.

Mwangaza wa jumla wa ulimwengu wote kupitia Logos wa kimungu. Kwa hivyo angalia basi kwamba fundisho la Logos linakuwa muhimu sana wakati huo. Kazi ya kiepistemolojia ya Logos katika kuelimisha akili, na pia kuwa muhimu wakati huu, ni kwamba Logos anaamuru uumbaji.

Utendaji kazi wa kimetafizikia na utendaji kazi wa epistemolojia wa Logos, vyote viwili. Kwa hivyo basi, kile ulichonacho katika maarifa ya mwanadamu, ukipenda, ni makubaliano ya kimungu, ya kimungu-ya kibinadamu. Neno makubaliano mara nyingi hutumiwa baadaye na wanatheolojia kuzungumzia jinsi shughuli za kimungu, pamoja na shughuli za kibinadamu, shughuli hizi mbili za kimungu zinazoshirikiana na shughuli za kibinadamu, zinavyoweza maarifa ya mawazo.

Mshikamano wa kimungu-kibinadamu. Bila shaka, kile Augustine anataka kusema ni kama baadhi ya baba wa kanisa walivyosema kuhusu ujuzi ambao baadhi ya waandishi wa kipagani walikuwa nao. Uh, kwamba, uh, kama wanajua mambo haya, ni shukrani kwa Mungu.

Na kwa maana hiyo, ukweli wote unatoka kwa Mungu, ambaye bila yeye hatungeweza kujua. Ambayo inanifanya nionekane kama aina thabiti kabisa ya imani ya Mungu. Ikiwa imani ya Mungu inadai kuendelea kumtegemea viumbe kwa Mungu, basi hiyo inapaswa kujumuisha kuendelea kumtegemea viumbe kwa Mungu.

Na hivyo Augustine anazungumzia kuhusu utegemezi huo wa kiepistemolojia. Mshikamano wa kimungu-mwanadamu. Mungu anashirikiana na shughuli za kibinadamu katika kufanya maarifa yawezekane.

Kwa hivyo, kuhusu epistemolojia, ndivyo inavyojitokeza. Na unaweza kuiona katika maandishi yake kadhaa. Katika kitabu chake kinachoitwa *Against the Academicians*.

Naam, tuseme dhidi ya wasomi. Kwa wasomi, anawarejelea wakosoaji wa chuo hicho. Uh, unakumbuka kwamba, katika historia ya wakosoaji wa Kiyunani, kulikuwa na wakosoaji wa asili wa Kiyunani.

Kisha kulikuwa na hatua katika chuo cha Plato katika historia yake iliyofuata ambayo iligeuka kuwa ya kutilia shaka. Sasa, hiyo ndiyo shaka anayoitikia katika *Against the Academics*. Watu kama Cernelius, na kadhalika.

Na anapinga kukataa kwa mkosoaji kwamba tuna ukweli. Anabisha kwamba watu wote wana ukweli. Na mifano yake ya ukweli tunayo inajumuisha ukweli wa kimantiki.

Ukweli wa kimantiki ni ule ambao una umbo la kimantiki la sheria ya utambulisho, au sheria ya kutopingana, A ni sawa na A. A si asiye-A. Ukweli wa aina hiyo. Unajumuisha ujuzi wa kuwepo binafsi.

Dai lake maarufu kwamba ikiwa nimekosea au kudanganywa, bado lazima niwepo. Tazama kwa sheria. Hata mtu mwenye shaka anajua hilo.

Akisema hajui, angalau lazima awepo ili asijue . Tazama kwa sheria. Anazungumzia jukumu la msemu katika kuleta aina hizi za ukweli kwenye mwanga wa uelewa.

Na hata anakua katika kazi yake nyingine, hebu tuone, juu ya uchaguzi huru wa utashi . Katika kazi yake nyingine, anakua hoja ya kuwepo kwa Mungu kwa msingi huu. Hoja yake ni kwamba ukweli, ukweli fulani, ni kweli tu kwa sababu unashiriki katika ukweli.

Herufi kubwa T. Hiyo ni kusema, lazima washiriki katika kile ambacho ni kiini na asili ya ukweli. Na kwa ufafanuzi, kiini na asili ya ukweli usiobadilika, ambapo vitu vingine vyote vya kweli vinaweza kuwa kweli, si mwingine ila Mungu Logos. Na hivyo anasema kutoka ukweli hadi ukweli.

Kuanzia Logoi hadi Logos, hoja yake ya kuwepo kwa Mungu. Huenda ni jaribio la kwanza la awali la mfikiri Mkristo kuunda hoja ya itikadi ya Mungu. Na ni moja ambayo hupata mwangwi wake katika maandishi wa baadaye wa enzi za kati.

Jihadhari . Kisha katika maandishi yake mengine kuhusu mwalimu, kuhusu mwalimu, anauliza jinsi tunavyojifunza. Na kazi ya lugha katika hili ni nini? Na anakuja na swali, aina ya swali, ambalo linatukumbusha Gorgias, mkosoaji wa zamani wa falsafa.

Unamkumbuka Gorgias? Nani alisema, hakuna kitu kilichopo, kama kitu kipo, nisingeweza kukijua, na kama ningeweza kukijua, nisingeweza kukiwasilisha. Naam, kama Augustine anavyoelezea tatizo, ni hivi. Kama tayari unajua maana ya maneno yangu, sikwambii chochote usichokijua.

Kama hujui maana ya maneno yangu, siwezi kukuambia chochote usichokijua. Kwa hivyo ninawezaje kukufundisha? Sasa, ni kweli, kuna dhana rahisi sana ya lugha inayomaanisha hivyo, na jinsi tunavyojifunza lugha, na kadhalika. Lakini analeta aina hiyo ya utata.

Hoja yake ni kwamba si mwalimu asiye nae anayetufundisha, bali mwalimu aliye ndani ndiye anayetufundisha. Kuangazia akili kwa kweli, na mwalimu anayefundisha ndani ndiye nembo, inayoangazia akili. Ni Kristo anayefundisha ndani; yeye ndiye mwalimu.

Kwa hivyo, jinsi Augustine anavyoendeleza epistemolojia yake inategemea kazi ya epistemolojia ya nembo. Na huwezi kujizuia kugundua jinsi anavyolinganisha nembo na Kristo bila shaka, akichora utangulizi wa Injili ya Yohana. Una swali lolote , maoni ? Naam, ni aina ya picha ya kuvutia kuona jinsi anavyoinganisha vipande hivyo.

Sawa, vipi kuhusu nafsi ya mwanadamu? Vipi kuhusu nafsi ya mwanadamu? Kwanza kabisa, nafsi si kitu kinachoonekana, kama Stoiki na Tertullian walivyofikiri. Bila shaka, ni kitu kisichoonekana. Tena, nafsi si kitu kilichokuwepo awali, cha milele, kama Plato alivyofikiri, na Origen alimfuata Plato.

Na sababu yake ya kukataa hilo ni kwamba roho inaweza kubadilika. Huenda isiwe kitu cha anga, kitu cha kimwili, lakini ni kitu cha muda, na kinaweza kubadilika. Kwa bahati mbaya, anachunguza mitazamo mitatu kuhusu asili ya roho ya mtu binafsi.

Mojawapo ni nadharia ya kuwepo kabla ya wakati, ambayo anaikataa, na kwa ujumla, mawazo ya Kikristo yamekataa katika karne nyingi. Isipokuwa machache. Anazingatia mtazamo wa Tertullian kuhusu Wastoiki, kwamba roho hupitishwa katika uzazi wa kimwili, ambao Tertullian alikuwa ameukubali.

Na anafikiria mtazamo wa uumbaji kwamba nafsi ya mtu binafsi imeumbwa na Mungu kando wakati fulani baada ya kutungwa mimba, na anashindwa kuamua kati ya hizo mbili za mwisho. Kwa hivyo hana uhakika kuhusu asili, lakini ana uhakika kwamba haijakuwepo awali. Hiyo ni kusema, mwanadamu ni roho yenye akili inayotumia mwili.

Na huo ni msembo ambao hutumia wakati mwingine, roho yenye mantiki ikitumia mwili. Baadaye katika maandishi yake, anaonekana kufikiri kwamba haiupi mwili nafasi yake kamili. Na huwa anasema roho yenye mantiki yenye mwili.

Kwa hivyo wewe ni roho na mwili, si roho tu inayotumia mwili. Kwamba kutumia mwili kunasikika kama jambo la kiplato sana, lakini ni mtu mzima ambaye ndiye roho na mwili wenye mantiki. Lakini wakati huo huo, anataka kusema kwamba roho pekee lazima ifikiriwe kama kitu kisicho na mwili, kwa hivyo kinachoweza kuishi tofauti.

Na hivyo kutokufa kwa roho ni kwa sababu ya ukweli kwamba ni dutu isiyo na mwili sehemu ya dutu mchanganyiko, ambayo ni mtu mzima. Na kwa sababu hiyo, anafurahi sana kutumia baadhi ya hoja za Plato kwa kutokufa kwa roho. Kama, kwa mfano, hoja kwamba roho ikiwa haina mwili, isiyo na anga, haigawanyiki.

Ikiwa haiwezi kugawanyika, haiwezi kuharibika, kwa hivyo haiwezi kufa. Unakumbuka hilo katika Plato. Anabishana hilo katika mazungumzo yake ya pekee.

Lakini pia ana mazungumzo kuhusu kutokufa ambapo anatumia hoja nyingine ya Kiplato kwamba ni roho inayotoa uhai kwa mwili, na mtoaji wa uhai, akiwa ndiye mtoaji wa uhai, hawezi kufa. Kwa sababu mwili unategemea roho. Nafsi haitegemei mwili.

Na bila kutegemea mwili, roho huendelea kuishi baada ya kifo cha mwili. Kwa hivyo hoja zake za kutokufa, kimsingi, ni hoja za kifalsafa za Kigiriki. Vile vile, mtazamo wake kuhusu jinsi roho inavyotawala mwili.

Wale ambao, kama Wastoiki, walikuwa na mtazamo wa kimaada kuhusu roho wangepikiria roho kama imesambaa kwa anga kote mwilini. Kutia nguvu na kuhuisha hisia na utendaji kazi wa mwili. Lakini Augustine ana akili timamu vya kutosha kuona kwamba ikiwa roho si ya kimwili, haiwezi kusambaa kwa anga.

Kwa hivyo, badala ya kutawala mwili kwa kueneza, inautawala kwa kutoa umakini. Inatumia ushawishi juu ya sehemu za mwili kwa kulenga umakini kwenye sehemu hizo. Sasa, kwa kweli, kuna, nadhani, kiwango fulani cha ushahidi wa majaribio kwa hilo.

Unajua, ukitaka kujua ni nini unachohisi mguuni mwako, unachunguza mguu wako, sivyo? Unaelekeza akili yako kwenye mguu. Huna haja ya kuutazama. Unajaribu tu kuzingatia hisia zilizo kwenye mguu.

Labda pamoja na kuhisi, kuiangalia. Kwa hivyo, ni kwa sababu ya aina hiyo ya umakini muhimu, umakini wa kiakili. Kumbuka, nilitoa maoni mara ya mwisho kwamba moja ya mambo yanayomvutia kuhusu akili au roho ni kwamba inaweza kufikia angani na kujumuisha vitu katika mawazo yake ambayo yako maili nyingi.

Unajua, akili za watu wengi zimekuwa Washington na Seneti kwa siku kadhaa. Inavutia. Maili chache tu.

Lakini akili zao zimekuwa wapi, kama tunavyosema? Akili zao zimekuwa mahali pengine kuliko miili yao wenyewe katika mambo hayo. Kwa hivyo, kutokufa kwa roho na jinsi inavyotawala mwili. Lakini jambo la kuvutia zaidi kuhusu roho ya mwanadamu, hilo, kwangu mimi, angalau, katika Augustine, ni jinsi anavyochunguza dhana za wakati na umilele.

Na hili linajitokeza katika sehemu hiyo uliyonayo kutoka kwa Ukiri katika Anthology ya Kauffman, kuanzia 510 na kuendelea hadi 520. Hii ni kesi nyingine ambapo una kile kinachoonekana kama mtazamo wa platonic ambao hubadilishwa kuwa Ukristo. Kwa Plato, unakumbuka katika Timaeus yake, wakati ulizungumziwa kama picha inayobadilika ya umilele.

Kwa sababu katika ulimwengu wa wakati, kutokana na mstari uliogawanyika, katika ulimwengu wa wakati, kile ulicho nacho kinabadilisha maelezo. Katika ulimwengu wa milele, kile ulicho nacho ni maumbo yasiyobadilika. Na, bila shaka, maelezo basi ni nakala zinazobadilika za maumbo yasiyobadilika.

Wakati ni taswira inayobadilika ya umilele. Hiyo ndiyo njia ya kimantiki ya kuizungumzia. Tofauti na njia ya Aristotle ya kusema kwamba wakati ni kipimo tu cha mwendo wa kimwili.

Maili nyingi kwa saa, njia ya kupima mwendo, umbali uliosafiriwa. Naam, mtazamo wa Augustine mwenyewe unamvutia zaidi Plato. Na anachunguza ufahamu wetu wa wakati, wakati kama ulivyo katika roho.

Kwa maneno mengine, ni zoezi la maelezo ya kisaikolojia ya kujichunguza. Kuchunguza saikolojia ya ufahamu wa wakati, kwa kujichunguza. Na anasema kwamba ndani ya roho, ni wakati wa sasa pekee ndio halisi.

Yaliyopita si ya sasa isipokuwa katika kumbukumbu ya sasa ya yaliyopita. Lakini hayo ni ya sasa na halisi. Kumbukumbu ni halisi.

Wakati ujao bado haujafika, lakini upo katika matarajio ya sasa ya mtu ya wakati ujao. Na kwa hivyo, katika uzoefu wa sasa wa roho, katika hatua hii, unaona, yaliyopita yanakuwa sasa kwa sababu ya kumbukumbu. Wakati ujao unakuwa sasa katika matarajio.

Lakini ni zawadi hiyo tu ndiyo halisi. Hiyo inasikika kama aina ya njia ya kufanya mambo iliyochanganyikiwa. Lakini ni kweli kwa uzoefu wetu, sivyo? Sasa unaweza kufurahia matarajio ya wakati ujao.

Sasa unaweza kufurahia kumbukumbu za zamani. Lakini unazifurahia sasa, unaona, katika wakati uliopo. Kwa hivyo basi, inafuata wakati huo, wakati huo umepita, wakati unakuja na kupita.

Wakati ni ulimwengu wa mabadiliko, wa kuwa na kutoweka. Ulimwengu wa kizazi na kuvunjika. Wakati.

Huo ndio mtazamo wa Waagustini kuhusu wakati. Je, unaelewa noti hiyo ya Waagustini katika wimbo unaojulikana unaosema, Mabadiliko na uozo katika pande zote ninaona? Mabadiliko na uozo katika pande zote ninaona ? Sawa, basi. Ni wakati wa sasa ambao ni halisi, lakini kwa ishara hiyo hiyo, nyakati zote zipo katika nafsi.

Yaliyopita yapo, yajayo yapo. Nyakati hizi zote zipo katika nafsi. Na roho huzipitia kama zilizopo milele.

Ni sasa unapopitia yaliyopita na yajayo. Katika sasa. Kwa hivyo nyakati zote zipo sasa katika nafsi.

Sasa, elewa hilo, na unaweza kuona anachomaanisha anapomzungumzia Mungu kama wa milele, asiyebadilika, na asiye na wakati. Mungu ni wa milele, asiyebadilika,

na asiye na wakati. Kwa sababu ikiwa hakuna mabadiliko katika Mungu, kwa kufuata mfano wa Kigiriki, ikiwa hakuna mabadiliko katika Mungu, basi hakuna yaliyopita ambayo yamekoma kuwa katika Mungu, au mustakabali wowote ambao bado haujatokea.

Mungu hana mabadiliko, kwa hivyo, hana, kwa maana hiyo, wakati. Hakuna kinachobadilika katika Mungu au katika mawazo ya Mungu. Kwa sababu wakati wote, ana ujuzi kamili wa nyakati zetu zote zilizopita na nyakati zijazo.

Kwa maana hiyo, Yeye yuko nje ya wakati. Yeye mwenyewe hana wakati. Ndiyo, ujuzi wa Mungu, basi, ni wa vitu visivyo na wakati, wa mifano isiyo na wakati.

Ujuzi wa Mungu ni ujuzi wa aina za mifano isiyo na wakati ambayo haipatikani au kutoweka. Na anajua maelezo kwa kujua aina hizo. Aina zinazozipa uhai wao.

Kwa hivyo, Mungu alipoumba mbingu na dunia, aliumba mabadiliko na nyakati zinazokuwa na kuwa zilizopita. Njoo na uende. Kwa hivyo, basi, maisha ya mwanadamu ni tofauti na maisha ya kimungu.

Maarifa ya mwanadamu yatakuwa tofauti na maarifa ya kimungu. Na hata ufahamu wetu wa kweli za milele utakuwa tofauti na ufahamu wa moja kwa moja na wa angavu wa Mungu wa kweli hizo za milele. Basi, roho ya mwanadamu iko katika ulimwengu wa mabadiliko.

Je, hilo linapatana? Unajua, baada ya kusoma Dkt. Seuss jioni hiyo ya kuchekesha jana usiku, najiuliza kama unachosikia ni mlilo wa maneno au mawazo ya leo. Kuzungumzia nyakati zinazobadilika na kupita kunaweza kuwa ni mlilo wa mashairi katika Dkt. Seuss. Je, umeelewa wazo? Namaanisha, wazo la Augustine, si Seuss.

Ndiyo, Janelle. Sema hivyo tena. Jinsi maumbile yanavyoathiriwa.

Loo, sawa. Wazo la Mungu linajumuisha rationes eterne, ukweli ule wa milele katika akili ya Mungu. Kile ambacho Mungu anafikiria ni aina zisizobadilika.

Sasa, Mungu anapoumba ulimwengu wa mabadiliko, unaona, anachofanya, anachofanya ni kuunda ulimwengu unaoshiriki katika maumbo hayo ya awali. Ndiyo. Ulimwengu uliopangwa kwa uwepo wa maumbo ya msingi, rationes seminales.

Lakini, katika ulimwengu wa mabadiliko, mfano wake wa maumbo hayo mahususi ni kitu kinachotokea na kutoweka. Sawa? Sasa, hatujui maumbo kama yalivyo akilini mwa Mungu moja kwa moja. Hatuna aina hiyo ya ufahamu kuhusu kiini cha Mungu.

Mungu ana ujuzi kamili wa hayo. Lakini, tukitafuta tupendavyo katika nafsi zetu, tunapata muda.

Inakuja. Kufariki. Uzoefu wetu wa maelezo.

Lakini uzoefu wetu wa mambo ya ndani ni kwamba akili zetu zikiwa zimeangazwa na nembo, tunaweza kutambua mambo ya ndani, asili, umbo la vitu katika ulimwengu wa mambo ya ndani. Je, hilo linasaidia? Ndiyo. Na hilo ndilo swali dhahiri linalowaingiza, eeh, watu wa zama za kati katika matatizo.

Na, uh, inaonekana kama wanataka iwe hivyo pande zote mbili. Kwa sababu kwa upande mmoja, Augustine anazungumzia Mungu anayenipenda na kunijua mimi ndani na nje. Lakini kwa upande mwingine, anazungumzia Mungu anayejua maumbo.

Ndiyo. Sasa, je, inaweza kuwa ujuzi wa yote mawili? Swali ni, uhusiano wa nini, na hapa ni bora tufike hapa, uhusiano wa mtu binafsi mimi na maumbo, na mifano ni upi? Na Augustine anaonekana kufikiria kwamba kuna maumbo mbalimbali ambayo mimi hushiriki. Aina mbalimbali ambazo mimi hushiriki.

Umbo la ubinadamu. Uh, labda umbo la ujasiri. Huu, ule, na aina nyingine ya sifa za kimwili, aina nyingine za sifa.

Na kwa hivyo, katika kujua mchanganyiko maalum wa aina nyingi, unaona, ananijua mimi kama mchanganyiko maalum wa aina hizi nyingi. Sasa, usomaji huo wa Augustine, ni usomaji wa Augustine, unatarajia jinsi baadhi ya watu wa zama za kati walivyoona. Ubinafsi huo, na hilo ndilo neno linalohusika katika mjadala huu, ubinafsi huo unahakikishwa kwa sababu ya mchanganyiko wa kipekee wa aina nyingi zinazowezekana.

Hilo halitawaridhisha kila mtu. Ili tutakapomfuata Aquinas hadi Duns Scotus, tutaona kwamba Duns Scotus anataka kusema kwamba pamoja na aina zote mbalimbali ninazoshiriki, bado kuna asili yangu. Utu wangu huu.

Unaona, hi-kay-a-tas, huu. Na, karne moja baadaye, nusu karne baadaye, uh, William wa Ockham anasema, saha maumbo. Kilichopo ni mimi tu, na kingine mimi, na kingine mimi, watu binafsi.

Kwa nini unahitaji fomu? Kwa hivyo, swali lako ni muhimu. Unaona, inashangaza kwamba moja ya dhima ya nadharia ya fomu, yaani, kwamba hata kama inaweza kuelezea upekee, tofauti na asili ya spishi, hata kama nadharia ya fomu inaweza kuelezea upekee, bado inaonekana kuweka kipaumbele kwenye ulimwengu wote. Na, thamani ya chini kwenye upekee.

Unaelewa hilo? Thamani ya chini. Na hiyo ni dhahiri katika uongozi wa kuwa, ambapo mtu anayeshiriki kikamilifu katika maadili fulani yuko chini katika uongozi kuliko. Kwa hivyo, kuna matatizo halisi hapo.

Aquinas anajaribu kufanya hivyo kwa nadharia ya, vizuri, kile kinachoitwa maumbo makubwa. asili za mtu binafsi. kwamba Mungu anajua asili yangu binafsi, kwa namna fulani.

Lakini hiyo ndiyo sura ya mambo yajayo. Swali ni lipi, Daudi? Naam, anaepuka tatizo la Plato, kwa njia fulani, kwa vile anamwona Mungu kama chanzo kinachofanya kazi, chenye ufanisi, na chenye nguvu, ambacho Plato hakuwa nacho. Lakini labda anapoteza faida ya Plotinus kwamba ubinafsi huzalishwa na mchakato wa kuibuka.

Ndiyo. Nadhani mtu anaweza kujibu kwamba kwa Augustine, kile Mungu anachoumba, hata hivyo, huwa ni watu binafsi. Mungu huumba watu binafsi.

Na semina za uwiano. Na maumbo ya semina. Ndiyo.

Ndiyo. Ndiyo, nadhani inaweza kuwa hivyo, ingawa humwoni Augustine akimrejelea Aristotle. Maandishi ya Aristotle yanaonekana kuwa yamepotea katika hatua hiyo.

Hazikupatikana hadi baadaye. Kwa hivyo Aristotle yeyote anayemjua angepatikana kupitia Aristotle, uh, elementi katika Plotinus. Ndiyo, bwana.

Kwa hivyo uko sahihi katika kuhisi kitu hapo. Ingawa dhana ya umilele kama kutokuwa na wakati, isiyobadilika, inarudi kwa Plato mwenyewe. Ndiyo, bwana.

Unajua, mjadala unaendelea katika theolojia ya kifalsafa hadi leo kuhusu kama Mungu hana wakati au la. Kimsingi unapata mitazamo miwili tofauti kuhusu umilele. Moja ni kwamba umilele hauna wakati .

Nyingine kwamba umilele ni umilele . Umilele, ndiyo, kupitia mfululizo wa nyakati. Kwa ujumla, ushawishi wa Plato unaelekea kutokuwa na wakati.

Na nadhani, katika visa vingi, ushawishi wa Aristotle. Ingawa umilele unaonekana kuwa zaidi, hebu tuone, mtazamo wa kisasa zaidi. Ingawa nadhani ni, uh, uko karibu zaidi na mtazamo wa Kiebrania pia.

Lakini kuna vitabu vingi vya fasihi kuhusu mada hii. Kama una nia, kuna kitabu cha Nelson Pike, PIKE. kinafundisha katika, nadhani ni Chuo Kikuu cha California huko Irvine.

kitabu kinachoitwa Mungu na Kutokuwa na Wakati, ambacho kinapingana na mtazamo wa kutokuwepo kwa wakati. Ndiyo, kinafanya hivyo, sivyo? Sina uhakika kama kuna tofauti, unaona. Na ni kwa sababu ya kukubali nadharia ya maumbo, ambayo hayabadiliki na ya milele, ndipo Augustine pia anakubali mtazamo kwamba Mungu, kimsingi umbo la maumbo yote, habadiliki na hana wakati.

Kwa hivyo sina uhakika kama kuna tofauti. Tofauti iko katika jinsi ilivyoandikwa. Hiyo ni kusema, saikolojia hii ya kujichunguza ya wakati inafanywa na Augustine.

Na bila shaka, jinsi ilivyoielezwa katika fundisho la uumbaji, badala ya uumbaji, ni kazi ya Augustine. Lakini kimsingi, mtazamo wa Mungu kama asiye na wakati na asiye na mabadiliko ni mtazamo wa Plato. Na nadhani unaleta matatizo.

Inaleta matatizo katika kuelewa aina fulani za lugha ya kibiblia. Unaona ? Kwa sababu ikiwa kiumbe hakina mabadiliko, kwa maana ya Aristotle, kiumbe hicho hakiwezi kutenda kwa wakati fulani. Kwa sababu basi kingebadilika kutoka kutotenda kwa njia hiyo wakati huo hadi kutenda kwa njia hiyo wakati huo.

Unaona ? Huleta matatizo kuhusu maana ya furaha mbinguni kwa wenye dhambi wanaotubu. Hiyo ni kusema, kuridhika kwa kuona kile kilichotarajiwa kikitokea . Ingekuwa vigumu kuelewa Mungu akiwa na makusudi anayofanyia kazi.

Unaona ? Kwa sababu dhana za kusudi zinazingatia wakati . Na kwa hivyo unachotakiwa kufanya ni kubadilisha dhana hizo zote kuwa mfumo tofauti wa dhana kuliko lugha ya kawaida ya Kiingereza inavyoonekana kumaanisha. Ambayo husababisha tatizo.

Ndiyo maana hasa baadhi ya watu wanasema umilele ni umilele , badala ya umilele. Nami napendelea mtazamo huo wa mwisho. Umilele.

Um... Carl. Ndiyo. Ndiyo.

Ndiyo. Ndiyo. Ndiyo.

Hakika, kufikiria kwa maana ya kufuata mstari wa hoja, au kufuata mstari wa tafakari unaozunguka kutoka mwelekeo mmoja hadi mwingine, kunahusisha kubadilisha umakini, kubadilisha umakini hadi hatua katika mchakato wa kimantiki. Sawa? Lakini nadhani, bila kujali mtazamo wa mtu kuhusu umilele, tunaposema kwamba Mungu anafikiri, hatumaanishi kwamba Mungu hufanya kazi kupitia silojimu hadi hitimisho la kimantiki. Unaona ? Mungu si lazima apatie mchakato huo.

Ukiwa na akili haraka, unakimbilia kwenye hitimisho. Lakini Mungu yuko hapo kwanza, kana kwamba ni hivyo. Anaona mwisho wa mstari wa mawazo kwa hisia.

Sasa, ikiwa unafikiria, hata hivyo, kuhusu Mungu kuwa mjuzi wa yote, anajua yote, je, hiyo inamaanisha kwamba Mungu ana mwelekeo wake wa makini, na nitaongeza, wakati wote, kwa ajili ya wale wanaofikiria umilele kama umilele, je, hiyo inamaanisha kwamba Mungu ana vitu vyote wakati wote katika mwelekeo wake wa makini ili kusiwe na mabadiliko katika mwelekeo wa mawazo yake? Unaona ? Naam,

hapo ndipo ugumu wa kutumia kauli za kawaida za lugha ya Maandiko, kwa mfano, husababisha matatizo. Kwa sababu ingemaanisha nini kwamba, kwa mfano, Mungu anasema, dhambi zao sitazikumbuka tena? Au vipi kuhusu tamathali ya usemi, kwamba ilimjutia Mungu kwamba alifanya hivi na hivi? Unaona ? Inaonekana kuzungumzia mabadiliko ya akili. Kwa hivyo nadhani lugha ya kutokuwa na wakati katika mawazo ya Mungu, ingawa inaweza kushughulikia kwa urahisi wazo kwamba Mungu hana haja ya kufanya kazi kupitia silojimu, inaonekana kusababisha ugumu kwa maana kwamba mtazamo wa Mungu kuelekea kitu hubadilika.

Hiyo ingebidi iwe lugha ya ajabu tu, lugha ya jinsi inavyoonekana kwa wanadamu. Unaona ? Lakini katika uhalisia, ni nini katika uhalisia? Na, unapata aina ya, uh, uh, kukwama na aina ya lugha ya sitiari katika kuzungumza kuhusu Mungu. Na unaweza kuanza kujiuliza kama kweli unafanya theolojia au anthropolojia tu unapozungumza kuhusu Mungu.

Unazungumzia uzoefu wetu, sivyo? Unazungumzia Mungu. Unaona tatizo? Ni aina ya tatizo ambalo Kant, Kierkegaard, na wengine hukabiliana nalo. Theolojia ya kisasa inafahamu sana.

Je, kuna lengo katika Augustine, au ni kupitia Hapana tu, kuna Oh sana, rudisha nyuma. Je, ni kupitia mwangaza tu? Naam, unaona, hakuna ujuzi wa kitu chochote isipokuwa mwangaza wa kimungu. Kwa hivyo ni ukweli kusema kwamba ujuzi wa Mungu ni kupitia mwangaza.

Hapana, unaona, kama ni kwa mwangaza pekee , akili ingekuwa tulivu, na hata usingekuwa unajua. Hicho ni kitenzi tendaji. Mwangaza huangaza akili ili uweze kuona kwa jicho la akili.

Lakini lazima tazama katika mwangaza. Naam, sawa. Tunamjua Mungu? Ndiyo, yaani, kutafakari uumbaji, uzuri wake, mpangilio wake, maumbo yake, ndiyo, mtu huja kufikiria chanzo cha uzuri, wema, utaratibu, umbo ambalo uumbaji wote unashiriki.

Kwa hivyo kwa maana hiyo, ungesema, ndio, mbingu zinatangaza utukufu wa Mungu. Ndiyo. Na hoja hiyo ya kuwepo kwa Mungu kutoka ukweli hadi ukweli, unaona, inaweza kwa maana hiyo kulinganishwa na hoja kutoka kwa wema hadi wema, uzuri hadi uzuri.

Unaelewa? Maumbo hadi umbo na kadhalika. Kwa hivyo, ndio, kuna ujuzi fulani wa asili kuhusu Mungu unaowezekana. Na nadhani mtu yeyote angekuwa mgumu sana kukataa hilo kila mara, kwa sababu ingemaanisha kwamba kama kusingekuwa na ujuzi wa asili kuhusu Mungu, kusingekuwa na wazo la Mungu nje ya ufikiaji wa ufunuo maalum wa kimungu.

Unaona, na sivyo ilivyo. Kuna dhana nyingi za Mungu, za aina mbalimbali. Lakini tunawezaje kupita maarifa hayo ya asili kumhusu Mungu? Na hilo ndilo swali ambalo ningependa kulizungumzia, uzoefu wa kidini.

Sawa? Na hilo ndilo swali kwa sababu katika utamaduni wa Plato, utamaduni wa Neo-Platonic, kama tulivyoona, kuna njia ya fumbo ya kumfikia Mungu. Vipi kuhusu Augustine? Unaona, hilo ndilo swali dhahiri. Sawa.

Katika kitabu chake cha kumi cha Maungamo, anauliza, Ninapenda nini ninapompenda Mungu? Ninapenda nini ninapompenda Mungu? Na tafakari yake juu ya hili inapitia mfululizo wa hatua. Hatua ya kwanza, si kwamba napenda uzuri wa kimwili ninapompenda Mungu. Na hadharau uzuri wa kimwili.

Ni kwamba tu upendo wa Mungu si upendo wa kitu kizuri kimwili tu. Ninachokipenda ni kitu fulani ndani ya nafsi yangu. Sasa, kwa nini ndani ya nafsi yangu? Kwa sababu kuna mwanga wa umilele ndani ya nafsi yangu.

Kwa njia gani? Kwamba nyakati zote zipo na zipo sasa katika nafsi yangu. Zamani, zijazo, na za sasa. Huo ndio mwanga wa jinsi umilele ulivyo.

Na nipo sasa kila wakati. Kwa hivyo, ninapompenda Mungu, ninachopenda ni kitu ndani ya roho yangu, na kwa hivyo lazima nimfikie kupitia roho yangu. Zaidi ya maisha yanayounganisha mwili na roho, zaidi ya hisia zote nilizonazo, nyuma hata ya kumbukumbu yangu ya hisia za zamani, zaidi ya kumbukumbu yangu ya ujifunzaji wote wa uhuru nilionao, hisabati, na kila kitu kingine kinachonitambulisha kwa maumbo, zaidi ya maarifa niliyonayo kwa dialektiki ambayo hayategemei picha za hisia, zaidi ya hisia zangu.

Sasa, simpati Mungu katika ufahamu wa hisia, simpati Mungu katika hisia, simpati Mungu katika ufahamu wangu wa maumbo, au katika kumbukumbu yangu. Unaona? Lakini badala yake, ninapomtafuta Mungu, anasema, ninatafuta wema huo, furaha hiyo iliyobarikiwa katika wema unaofurahia ukweli, wema wenyewe. Unapata maelezo ya platonic ndani yake? Ninatafuta wema, chanzo cha maumbo yote.

Na kwa hivyo unapata katika maungamo, anazungumza kuhusu Mungu kama upendo wake, maisha yake, mema, uzuri, na ukweli. Na je, kuna kitu cha fumbo? Naam, ninajaribiwa kusema ndiyo na hapana. Hapana, kwa maana kwamba ni kupitia tu yale ambayo Mungu amefanya, akitufikia katika Kristo, ndipo tunapomjua Mungu kweli.

Lakini ndiyo, kwa maana kwamba kuna Mungu anayemjua katika ukaribu wa uzoefu wa kidini, ambao unahusisha nidhamu ya akili na roho kugeuka kutoka kwenye picha za hisia na kufikia zaidi ya ujuzi hata wa ukweli usiobadilika. Unaona? Na kwa hivyo wakati mwingine anasikika kama anathamini aina ya uzoefu wa fumbo ambao Plotinus anazungumzia. Sasa nakubali kwamba hilo halieleweki.

Ndiyo, kwa sababu nadhani Augustine ana utata sana kuhusu hilo. Na wakati mwingine anazungumza lugha ya Neoplatonic kuhusu uzoefu wa kidini, wakati mwingine anajifunga na kile ambacho ni lugha ya kibiblia zaidi. Lakini hizo mbili, angalau katika Ukiri, ambao unazungumzia uzoefu wa kidini, zimeunganishwa kwa karibu sana kiasi kwamba anaonekana kutozitifautisha.

Kwa hivyo nadhani jibu ni kwamba haina utata. Sasa, nadhani hilo halina msingi katika kile ambacho tumekuwa tukisema. Kuna maarifa ya asili yanayoweza kufikiwa na wote kwa sababu ya mwanga wa nembo, maarifa ya asili ya vitu vilivyoubwa.

Kuna maarifa ya asili kuhusu uwepo wa Mungu yanayopatikana. Kwa mfano, yanaonyeshwa na hoja yake kuhusu uwepo wa Mungu. Lakini kwa kadiri maarifa hayo ya Mungu katika uzoefu wa kidini yanavyowezekana kwa sababu ya kuja kwa Kristo na msamaha tulionao.

Na hilo ni muhimu kwake. Kwa sababu ni kwa sababu ya msamaha wa Mungu kwamba roho husafishwa kutokana na mambo ambayo yangemfanya mtu kuwa mtumwa na kuzuia, na kwa hisia ya hatia, humzuia mtu kufikia zaidi ya mambo yanayobadilika kuelekea Mungu. Kwa hivyo lazima useme tu kwamba Augustine anafahamu sana jukumu la injili katika ufahamu wetu wa Mungu.

Ndiyo, nina ufahamu sana kuhusu hilo.